

ת"פ 31218/10/14 - מדינת ישראל נגד דיאב אסדי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 31218-10-14 מדינת ישראל נ' אסדי(עציר)

בפני כב' השופטת דיאנה סלע

המאשימה מדינת ישראל

- נגד -

הנאשם דיאב אסדי (עצור)

גזר דין

1. הנאשם, יליד '83, הורשע במסגרת הסדר בכתב אישום אשר תוקן, בעבירות בנשק - לפי סעיף 144 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות כתב האישום המתוקן.

2. בתאריך 29/5/14 בשעה 02:45 בלילה (להלן: מועד האירוע), הגיע הנאשם סמוך לבית ד"ר אמון חסן בדיר אל אסד (להלן: המתלון והבית, בהתאמה), כשהוא מחזיק רימון יד הלם/סינוור M7290 בצבע שחור עם פס כתוב המקיף אותו, שמספרו E386201 (להלן: הרימון). בכוחו של הרימון היה להזיק לאדם ולגרום לו פגיעה גופנית בעת פעולתו, בכפוף לקרבה של אותו אדם למוקד פעולת הרימון. במועד האירוע הושלך הרימון לעבר מרפסת ביתו של המתלון, לאחר שהנצרה שוחררה. כתוצאה מכך נחת הרימון במרפסת והתפוצץ תוך גרימת קול נפץ עז, שהעיר את המתלון ושכנו משנתם.

במעשיו כאמור לעיל, החזיק הנאשם נשק בלא רשות על פי דין.

3. טיעוני המאשימה

המאשימה עתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל הנמצא ברף הבינוני הגבוה של מתחם הענישה, אותו העמידה על טווח של עשרה לעשרים חודשי מאסר וכן מאסר מותנה.

א. ב"כ המאשימה פירט את העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, וציין כי הנאשם עצור מיום 12/10/14 עד תום ההליכים. הוא הפנה לגליון הרשעות קודמות של הנאשם (ת/1), המלמד כי הנאשם הורשע ביום 13/1/08 בהנחת חומר נפץ או נזל שלא כדין, לפי סעיף 329(5) לחוק העונשין, עבירה אותה ביצע בספטמבר '07, ונדון למאסר בפועל לתקופה של שמונה חודשים, מאסר על תנאי וקנס.

הוא הדגיש כי העונש המרבי הנו 7 שנות מאסר, אך הוא עותר כאמור למתחם ענישה הנע בין עשרה לעשרים חודשי מאסר וכן מאסר מותנה. השיקולים הצריכים למתחם הם הערך החברתי הנפגע בעבירה זו, זכות האדם

על גופו ושלוש הציבור, זכויות אשר נפגעו מהחזקתו של נשק בלתי חוקי, לרבות החזקה של רימון הלם, שיש בו כדי לפגוע בגופו של אדם, אם הוא קרוב לרימון בשעת הפעלתו.

ב. ב"כ המאשימה ביקש לזקוף לחובת הנאשם את נסיבות ההחזקה של הרימון, בלב אזור מגורים צפוף בשעת לילה מאוחרת, וכן את העובדה שנעשה בו שימוש זמן קצר לאחר מכן, משהושלך לעבר מרפסת בית המתלונן. עוד ציין לחומרא את עברו הפלילי של הנאשם בעבירה דומה לזו שבוצעה בתיק שבפני, בגינה נידון למאסר.

ג. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו, והדגיש כי במקרה דנן יש לקחת בחשבון את הרשעתו הקודמת של הנאשם בעבירה דומה והעדרם של שיקולי שיקום, כאשר במקרים אחרים ניתנו תסקירים חיוביים והעבר היה נקי.

ד. לקולא ציין כי הנאשם הודה באישום המיוחס לו, תוך חיסכון בזמן שיפוטי, כי עמדת המתלונן היא סלחנית, הוא היה מעוניין בהסדר, ובסופו של דבר לא נגרם נזק. לפיכך ביקש לגזור עונש ברף הבינוני גבוה של המתחם.

טיעוני ההגנה

4. הסנגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, העצור עד תום ההליכים מיום 12/10/14, וביקש לשחררו ממעצרו מיידית, משטען כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין שישה חודשים בעבודות שירות לבין מאסר לחודש אחד.

א. הסנגור ציין כי ההגנה אינה מקלה ראש בעבירה דנן, ומודעת לסכנה הטמונה בעבירות נשק, אך ביקש להתחשב לקולא בגזירת עונשו בנסיבות ביצוע העבירה, בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בהודייתו בביצוע העבירה ובחרטתו הכנה והאמיתית.

לטענתו, נסיבות העבירה במקרה זה הן ברף הנמוך ביותר, גם מבחינת התוצאה, כאשר למעט רעש לא נגרם נזק כלל.

לדבריו, היחסים בין המתלונן לנאשם הם יחסי שכנות קרובים, והמתלונן מבקר אצל הורי הנאשם מדי יום ביומו, לא הגיש תלונה נגד הנאשם, ואף אמר כי לא יתכן שהנאשם יזרוק את הרימון לעבר ביתו. אין כל סכסוך בין השניים, ואין סכנה משחרורו וחזרתו לביתו. לדבריו, המתלונן אף רצה להגיע לבית המשפט עם אבי הנאשם כדי לבקש הקלה בדינו. האירוע נשוא האישום קרה ביום 29/5/14 ואילו הנאשם נעצר באוקטובר 14', לאחר שנמצא DNA שלו על חלקי הרימון.

ב. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, בתקופת מעצרו נולד לו בן, אותו לא ראה, ואשתו מתקשה לנהל את הבית לבדה. הנאשם, שלא חלה עליו חובת גיוס, בשל מגוריו בדיר אל אסד, שירת שלוש שנים במג"ב איו"ש

בתקופת הלחימה האמיתית שהיתה שם שהיו אירועים כמעט יום יומיים, סיכן את חייו פעמים רבות, ותפס הרבה מחבלים בתקופת שירותו, למרות שהיה חייל בשירות חובה. לנאשם שני אחים, אחד מ"מ בגבעתי, השני גם הלך לצבא בשירות סדיר. מדובר במשפחה בה האב דאג שבניו ישרתו בצבא ויתרמו למדינה. הוא הדגיש את הנזק הרב שנגרם לנאשם - שעבד בעבר במלצרות וגם במפעל בשר, לאשתו - שנאלצה לצאת לשוק העבודה אחרי לידה כדי להתקיים ולהתפרנס, ולבני משפחתו.

נוכח כל אלה, טען הסנגור כי די בתקופת המעצר שהנאשם ריצה עד כה.

ג. לטענתו, הנסיבות המצוינות בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המאשימה אינן דומות למקרה של הנאשם, מפני שהנסיבות והתוצאה היו חמורות יותר. משכך, המתחם אליו מפנה ב"כ המאשימה הוא גבוה, ואין בו התייחסות לנסיבות העבירה ועושה העבירה.

הסנגור הפנה לגזרי דין בעבירות חמורות מזו בה הורשע הנאשם, לרבות בעבירות נוספות, שם נגזרו על הנאשמים שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ד. הוא הדגיש כי מעצר עד תום ההליכים קשה לנשיאה יותר ממאסר, מקל וחומר מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומששוהה הנאשם במעצר משך ארבעה חודשים, ראוי להסתפק בכך. לטענתו, אילו נוהל התיק כאשר הנאשם היה משוחרר, היתה סבירות גבוהה לסיום התיק בעבודות שירות. כן ציין כי שליחתו אל מאחורי סורג ובריח עלולה לחבר אותו גורמים אחרים היכולים להסיתו למקומות שלא ישרתו את האינטרס הציבורי. לטענתו, הסיבה שלא נתבקש תסקיר של שירות המבחן, היא חלופת הזמן שיעבור עד לקבלתו.

ה. לגבי הרשעתו הקודמת של הנאשם ביקש לציין את הזמן הרב שחלף מהעבירה הקודמת ועד היום, המלמדת כי אין מדובר באדם שדרכו עבריינית, ויש להעדיף את השיקול השיקומי, המאפשר סטיה ממתחם הענישה.

לכן, מכל הסיבות שציין ביקש לתת לנאשם הזדמנות, לשחררו, לאפשר לו להשתקם, לחזור לחיק המשפחה ולעבודתו, תוך הטלה של מאסר מותנה ארוך הצופה פני עתיד.

5. דברי הנאשם.

"אני מבקש להשתחרר. מה אני מבקש? הד"ר הזה שאתם מדברים עליו, אני גם מתבייש לעבור לידו שאנשים אומרים שאני עשיתי אצלו משהו. הוא שכן שלי בית מול בית".

דין

6. הנאשם הורשע על סמך הודאתו בהסדר בכתב אישום מתוקן בהחזקת רימון הלם, כאשר הרימון הושלך סמוך לאחר מכן למרפסת ביתו של המתלונן, התפוצץ והשמיע קול נפץ עז. כתב האישום אינו

עמוד 3

מייחס לנאשם את השלכת הרימון, אך ניתן להסיק מהעובדה שמיד שהרימון הושלך והתפוצץ סמוך לאחר שהנאשם החזיק בו, שלמצער לא שמר עליו מפני שימוש בו לרעה. רק למזלו הטוב לא היה איש במרפסת השכן עת נחת בה הרימון והתפוצץ.

החוק והפסיקה יחסו לעבירות הנשק חומרה מיוחדת, נוכח ההשלכות הרות האסון ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. נפסק כי זמינותו של נשק חם ורב עוצמה בעל פוטנציאל להסלמה בעבירות אלימות מסוגים שונים, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה. לגבי החומרה בביצוען של עבירות נשק, נפסק:

"חומרתה של עבירת החזקת נשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקין במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתיק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שצינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4 ([פורסם בנבו], 19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם ייעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממש לריצוי בפועל (ראו למשל ע"פ 3361/08 ליבוביץ' נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 27.7.08) (להלן: עניין ליבוביץ'); ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 30.12.09))" (ע"פ 8416/09 מ"י נ' **חרבוש ואח'** (9/6/10), מפי כב' הש' פוגלמן; כן ראו ע"פ 6671/06 מ"י נ' **מאדי סרור** (14/12/06), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 7955/06 **מיסור כרכור נ' מ"י** (1/1/07), מפי כב' הש' מרזל; ע"פ 761/07 מ"י נ' **אדרי** (22/2/07), מפי כב' הש' לוי; ע"פ 2944/09 **אכרם אבו מועמר נ' מ"י** (9/12/09), מפי כב' הש' לוי; כן ראו ע"פ 9543/93 **בילאל רחאל נ' מ"י** (19/1/10), מפי כב' השופט רובינשטיין).

אכן, שעה שברימון הולם עסקין, הפסיקה ריככה מעט את עמדתה, אך יש לזכור כי קרבתו של אדם לרימון הולם שהתפוצץ עלולה לגרום לו פציעה קשה.

"...כפי שנקבע בעניין חסן, גם אם סכנתו של רימון ההלם פחותה משל רימון רסס "עדיין מדובר בנשק שבכוחו לגרום פציעה לאדם, בכפוף לקרבתו למוקד הפעלתו". (ע"פ 7386/13 **עווד נ' מ"י** (23/3/13), מפי כב' הש' שהם).

וכן:

"המעשה של השלכת רימון לעבר אדם אחר מצביע על מסוכנות ברמה גבוהה. אפשר שהמטרה של השלכת הרימון הייתה הפחדה בלבד. ברם לא ניתן להתעלם מן הסיכון לחיי אדם שעה שרימון מושלך בקרבתם של אנשים. אף אם המטרה אינה לפגוע ביעד, הרי התוצאה עלולה להיות פגיעה, פגיעה חמורה או אף מוות". (בש"פ 2719/07 מ"י נ' **משה** (23/3/07), מפי כב' הש' (כתוארו אז) גרוניס). כן

ראו ע"פ 7124/06 **דרורי נ' מ"י** (9/5/07), מפי כב' הש' (כתוארה אז) נאור, שם נקבע ש"הגם שאין לרימוני הולם פוטנציאל ממית הם נועדו לגרום אי נוחות לאדם על מנת להניסו ממקום הימצאו. הנזק הנגרם ממנו אינו נגרם לזה הנגרם מרימון "רגיל". הוא גורם לנזק בעצם טשטוש של אדם והכנסתו למצב של הולם. דירוגו אינו בין החמורים אך גם אין להקל בו ראש". (ראו גם ע"פ 1323/13 **חן** הנ"ל; ת"פ (חי') 09-10-218 **מ"י נ' רמלאווי** (24/3/10), מפי כב' הש' (כתוארו אז) אלרון).

7. ככלל, מושפעת הענישה משיקולי גמול, מניעה והרתעה (אם כי קרנה של ההרתעה ירדה לאחרונה), נסיבות ביצוע העבירות וחומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה, וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבם של אדם מן הישוב; עוד היא מושפעת מהנסיבות האישיות של מבצעי העבירות, גילם, עברם הפלילי, שיקולי שיקום ועוד. בכל מקרה ומקרה מוטלת על בית המשפט החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (ראו לעניין זה גם ע"פ 4890/01 **מ"י נ' פלוני**, פ"ד נו(1), 594, מפי כב' הש' (כתוארה אז) בייניש).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. הפסיקה פירשה את עקרון ההלימה כמבטא את "עקרון הגמול". (ע"פ 1523/10 **פלוני נ' מ"י** (18/4/12), מפי כב' הש' רובינשטיין).

הערכים החברתיים שנפגעו בענייננו כתוצאה מביצוע העבירה הם שמירה על חיי אדם, שלומם ובטחונם, בריאות גופם ונפשם, וכן שלמות רכושם. יש לזכור כי יש ברימון הולם כדי לפגוע בגופו של אדם הקרוב לרימון בשעת הפעלתו. המחוקק העניק לערכים אלו מעמד מיוחד בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, אשר תכליתו הגנה על גופו וקניינו של אדם, ועל בתי המשפט לתרום תרומתו להגנת ערכים חברתיים חשובים אלה.

8. מתחם הענישה

המבחנים לקביעתה של מידת הענישה בעבירות נשק, פורטו בע"פ 1332/04 **מ"י נ' פס**, פ"ד נח (5), 541, 544 מפי כב' הש' (כתוארה אז) בייניש:

"כבר נאמר לא אחת בפסיקתנו כי מידת העונש המוטל בגין עבירות המבוצעות בנשק, מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדין ומהעברתו מיד ליד ללא פיקוח. בבוא בית-המשפט לגזור את הדין בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק עליו להתחשב בנסיבות שבהן באה לידי ביטוי החומרה המיוחדת שבעבירה. בין היתר, ייתן בית-המשפט דעתו על סוג הנשק המוחזק שלא כדין, על כמותו, על התכלית שלשמה הוא מוחזק ועל הסכנה המוחשית שיעשה בו שימוש..." (ראו גם ע"פ 7384/07 **ליזמי נ' מ"י** (6/3/08), מפי כב' הש' אלון; ראו גם ע"פ 1323/13 הנ"ל).

א. באי כוח הצדדים הביאו בפני בית המשפט פסיקה עניפה בעבירות דומות ובה קשת רחבה של עונשים, זה בכה וזה בכה. כ"ה המאשימה הפנה לפסקי דין בהם נגזרו בגין עבירות של מכירה ונשיאת רימון הלא עונשי מאסר בפועל בטווח של בין 10 שנים ל- 24 חודשים. (ע"פ 1323/13 חסן נ' מ"י (5/6/13), מפי כב' הש' ארבל, שם אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה בין שנה לארבע שנים בגין מכירה של רימון הלא, מתחם ענישה בין עשרה לעשרים ושבעה חודשים בגין נשיאה של רימון הלא, וכן את העונש הסופי, שעמד על מאסר לשנתיים; ע"פ 7384/07 ליזמי נ' מ"י (6/3/08), מפי כב' הש' אלון; ת.פ. (חי') 6003/07 מ"י נ' טובלי (11/3/08), מפי כב' הש' סעב, שם נדונו נאשמים לשמונה עשר ועשרה חודשי מאסר בגין החזקה של רימון הלא ואיומים).

הסנגור הפנה לפסקי דין בהם נגזרו על נאשמים בגין עבירות דומות בנשק מספר חודשי עבודות שירות. (ראו ת"פ (נצ') 1111/04 מ"י נ' נעיראת (27/1/05), מפי כב' הש' הלמן; ת"פ (נצ') 114/08 מ"י נ' מרואן (1/12/08), מפי כב' הש' ארבל; ת"פ 12-13 - 29671 מ"י נ' טאטור (10/6/14), מפי כב' הש' כחילי; ת"פ (י-ם) 07-13 - 11775 מ"י נ' והבה (14/7/14), מפי כב' הש' נועם; ת"פ (חי') 14-02 - 51828 מ"י נ' עטאללה (1/12/14), מפי כב' הש' שרון - נתנאל; ת"פ 14-06 - 553 מ"י נ' אנבאריה (18/9/14), מפי כב' הש' שפירא; ת"פ (חי') 12-13 - 8338 מ"י נ' זידאן (18/9/14), מפי כב' הש' טובי, ועוד).

ב. אשר לאופן בו נקבע מתחם הענישה, יש להבחין בינו לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק פרמטר אחד מני רבים לקביעתו. (ע"פ 1323/13 הנ"ל; כן ראו ע"פ 1127/12 גברזגני נ' מ"י (15/1/14), מפי כב' הש' ג'ובראן).

העונש הקבוע בחוק בגין עבירה של החזקת נשק הוא 7 שנות מאסר בפועל.

בנסיבות הענין, נוכח כל המקובץ לעיל, לאחר שעיינתי בפסקי דין נוספים העוסקים בעבירות שבוצעו בנסיבות דומות, ובהתחשב בחומרת העבירה שביצע הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנזק שצפוי היה להגרם, במדיניות הענישה הנוהגת ובכלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני רואה להעמיד את מתחם הענישה ביחס להחזקתו של רימון הלא, אשר בסמוך מאוד להחזקתו סמוך לבית המתלון, הושלך לעבר מרפסת בית, התפוצץ והשמיע קול נפץ עז, בטווח של 8 - 20 חודשי מאסר בפועל.

9. יחד עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובית המשפט ישקול גם שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, שיקומו ועוד. (ראו ע"פ 10444/06 עייני נ' מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 4980/01 הנ"ל; וכן סעיף 40א לחוק העונשין).

לקולא אני רואה לזקוף לזכותו של הנאשם את הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן בטרם הוחל בשמיעת הראיות, אשר חסכו זמן שיפוטי רב, וכן את האחריות והחרטה שהביעו על מעשיו. עוד יש להתחשב בכך שהנאשם עצור מזה כארבעה חודשים, משנעצר עד תום ההליכים.

כמו כן יובאו בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בהרחבה על ידי סנגורו, לרבות העובדה כי בעת היותו עצור נולד לו בן אותו לא ראה, הקושי שנגרם לאשתו, שנאלצה לצאת לעבודה כדי לפרנס את עצמה ואת בנה, גיוסו לצבא מבלי שהיה חב גיוס ותרומתו למדינה, כמתואר לעיל.

כן יש לזקוף לקולא את גישתו הסלחנית של המתלונן, שאף תמך בתיקון כתב האישום, כפי שהובע מפי ב"כ המאשימה, והדברים חוזקו בדברי הסנגור, אשר מסר כי מדובר במערכת יחסים טובה בינו לבין הורי הנאשם.

לחומרא, תובא בחשבון הרשעתו הקודמת של הנאשם בעבירה של הנחת חומר נפץ (עבירה שליבתה בנשק והעונש הקבוע בצידה הוא 20 שנות מאסר), בגינה נדון לשמונה חודשי מאסר. אכן העבירה דידן בוצעה כשש וחצי שנים לאחר הרשעתו, אך יש להצטער על כך שמאסרו לא הרתיעו מלחזור ולעסוק בעבירות נשק.

אשר לטענת הסנגור כי מתחם הענישה נדחה מפני שיקולי שיקום, בהעדר תסקיר חיובי של שירות המבחן, יש קושי לקבוע כי יש מקום לשקול במקרה דנן שיקולי שיקום.

10. נוכח המקובץ לעיל, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים לחומרה ולקולא, אני רואה להשית על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה מיום 12/10/14.

ב. 15 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור עבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות שהיא פשע, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ה, 11 פברואר 2015.